

Kaposi Endre

VITÁL ISTVÁN FESTŐMŰVÉSZ EMLÉKÉRE

Köbölkúton született 1897-ben, de a család már 1902-ben Esztergomba települt. Még karon ülő kisgyermekként megkapta a diftériát. Állapota kritikusra fordult, és az orvos utolsó esélyként egy kísérleti szérumot használt a kezelésére. Életben maradt, de az egyik fülére megsüketült. A főreál gimnáziumban érettségizett. Az első világháború alatt Nyitrán teljesített katonai szolgálatot.

Művészeti tanulmányait a Képzőművészeti Főiskolán Csók István és Vaszary János növendékeként végezte. Vaszary nagyon szerette a „süket Vitált,” diploma-munkáját – egy igen kvalitásos kálvária kompozíciót – is az ő osztályán készítette.

A főiskola elvégzése után hazaköltözött Esztergomba, és édesapja támogatásával szabadfoglalkozású művészként tevékenykedett. 1927-ben megrendelésre elkészítette az Esztergomi Ipartestület volt elnökének arcképét, majd Sroy kanonok portróját. Ekkoriban néhány kiállításkritikája is megjelent a helyi sajtóban. 1925-ben szerepelt a Faluszövetség kiállításán, 1926-ban a Balassa Társaság tárlatán, 1928-ban pedig az egyházművészeti kiállításán. A helyi művészek közül Bajor Ágosttal és Pírchala Imrével tartott barátságot. 1937-ben megbízást kapott a pélyföldszentkereszi temp-

lom mennyezetfreskójának elkészítésére. 1948-ban a Városi Tanács felkérésére megfestette gróf Széchenyi István arcképét.

Édesapja halála után a szociális otthonban vállalt munkát, és ennek fejében ott biztosítottak feltételeket művészi munkája folytatásához. Portrék, tájképek, csendéletek voltak legjellemzőbb témái. Számos műve magángyűjteményekben lappang. Önálló tárlata, emlékkiállítása mindeddig nem volt. 1968-ban halt meg.

(Esztergom és Vidéke, 2004. június 24.)

Vitál István: *Női portré*
(Dr. Kenderka Ferencné), 1946